

Her insan, bir amaç için gelir dünyaya. Doğar, yaşar ve ölür. Ancak yaşarken yaptıkları, onun ölümsüzleşmesine, ismini yaşatmasına sebep olabilir. Nitekim tarihteki birçok şahsiyet, bunu başarabilmiştir. Kemiklerinin bile nerede olduğu bilinmeyen öyle şahsiyetler vardır ki, azimleri sayesinde gerçekleştirdikleri başarıları ile herkes tarafından tanınır, anılır olmuşlardır. Azim, başarma isteğidir. Başarma uğruna sarf edilen emektir, vazgeçmemektir, direnmektir. Ancak bunları yapanlar başarıya ulaşır, kendilerine ve diğer insanlara faydalı olabilirler.

Azmin ön koşulu inanmaktır. Başaracağına inanmak, başarmanın yarısıdır. "Zafer, zafer benimdir, diyebilenindir." sözü, bu tezi doğrulamaktadır. Başarabileceğine inanan insan, başarmak için bütün gücüyle çalışır, gerekirse çeşitli fedakarlıklarda bulunur. Herkes bilir ki, hiçbir başarıya çiçekli yollardan gidilmez. Her başarının ardında, bir fedakarlık söz konusudur. Öyle insanlar vardır ki, gece çalışırken veya yazarken, uyumamak için saçlarını bir ip yardımı ile tavana bağlamışlar ve istem dışı uyuduklarında, acı çekerek uyanıp çalışmalarına devam etmişlerdir. İşte, bunun sonucunda başarıyı yakalamış ve günümüzde hala isminden bahsettirmişler ve eserlerini okutturmuşlardır. Kimisi uykusundan, kimisi malından, kimisi canından feragat etmiştir. Ama bu fedakarlığın meyveleri bol olmuştur. Çoğumuz hazırda alışmış, bir şeylere sahip olmak için çaba sarf etmez duruma gelmişiz. Önümüzde en ufak bir engel gördüğümüzde hemen pes ediyor, başaramayacağımıza kendimizi inandırıyor ve nitekim de başarısız oluyoruz. Oysa, başarı öyle kolay gelen bir şey olmamalı. Başaran kişinin, diğer insanlardan bir farkı olmalı. İnsanoğlu isterse, yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Hiçbir şey, ulaşılamayacak kadar yüksekte değildir. Yeter ki ulaşılması gerekene nasıl ulaşabileceğimizi bilelim ve bu uğurda her şeyi göze alalım.

Yeri gelmişken bir kurbağa hikayesinden bahsetmemek olmaz. Öyle bir hikaye ki azmin zaferini en güzel şekilde anlatır: Birkaç kurbağayı, bir yoğur kabına koymuşlar. Kurbağaların hemen hepsi zıplamaya çalışarak dışarıya çıkmaya çalışmış. Durdukları anda yoğurdun içine batıyor ve boğulma tehlikesi geçiriyorlarmış. Bir süre çabaladıktan sonra bu kaptan kurtulamayacaklarını düşünüp pes etmişler ve yoğurda batarak hayatlarından olmuşlar. Ancak bu kurbağalardan öyle bir tanesi varmış ki pes etmek nedir bilmezmiş. Son derece azimliymiş. Tüm arkadaşları pes edip bırakmasına rağmen, o başaracağına inanmış ve sürekli sıçramaya devam etmiş. Öyle uzun bir süre sıçramış ki bir süre sonra sıçramaya çalıştığı yerdeki yoğurt katılaşmaya, tereyağı olmaya başlamış. Bu sıçrama denemeleri devam ederken, yağ iyice katılaşmış ve bizim kurbağa kabın dışına çıkarak özgürlüğüne kavuşmuş. Böylece azmin zaferini, başarmanın mutluluğunu yaşamış.

İşte hepimiz böyle bir kurbağa olmalıyız. Önümüze çıkan engellerden korkmamalı, onları aşmak için direnmeli, çok çalışmalıyız. Bunu yaptığımız zaman, elimizden hiçbir şey kurtulamayacak, başarının anahtarını elimizde tutmuş olacağız.